

GIANG NAM HÀNH

Tác giả: Phong Đình Niệm - 风停念

Thể loại: Cổ trang, đoản văn, HE

Editor: Bạch Bạch

Ebook: Sky

Nguồn: [Vnsharing – Bách hợp tiểu thuyết – Tàng Mộng Các](#)

** Truyện được edit dựa trên cảm hứng sôi sục với đồng pic do Tước nhi quảng lên, nhằm diễn tả lời cảm ơn đến bạn Huyền công đức vô lượng*

làm MV, sự ngậm ngùi đại gái mắt toi 110 rep cho cô Fu dice mà bản thân còn chưa set được status, nổi sung sướng cuồng đại dù thân thể bầm dập khi được làm slave cho Littlebuster, và cả chút ôn nhu sót lại gửi gắm nơi bé Shi.

** Truyện theo chủ nghĩa vui là chính, có nhất kiến chung tình, có đại mỹ nhân, có hoàng đế, có cảnh H, có nữ nữ sinh tử, và HE (quan trọng nhất là nó ngắn, đỡ mệt).*

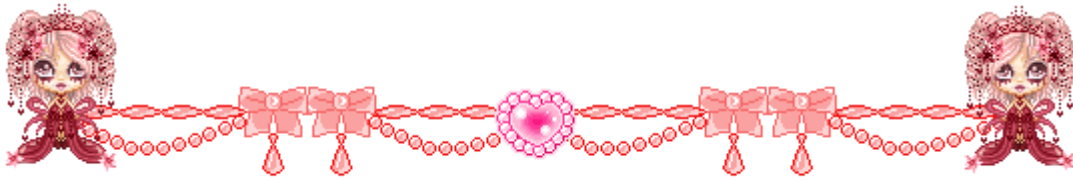

Hoa thoái tàn hồng, thanh hạnh tiểu,
Yến tử phi thời,
Lục thủy nhân gia nhiều.
Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,
Thiên nhai hà xứ vô phương thảo.

Tường lý thu thiên, tường ngoại đạo,
Tường ngoại hành nhân,
Tường lý giai nhân tiểu.
Tiểu tiệp bất văn thanh tiệp tiểu,
Đa tình khước bị vô tình nào.

[Hoa rã cánh hồng, hạnh xanh gây yếu /Chim yến bay về/ Nước biếc vòng quanh ngõ,.

*Loáng thoáng trên cành bông liễu rụng /Chân trời đâu có thiếu cỏ non.
Trong tường giá đậu, ngoài tường đường mở /Ngoài tường người đi, Trong tường mỹ nhân cười rộ/ Tiếng cười bỗng cứ lắng tan dần/ Đa tình lại bởi vô tình khổ.] (Điệp luyện hoa - Tô Đông Pha)*

“Trường ngoại hành nhân,
Trường lý giai nhân tiếu.
Tiếu tiệm bất văn thanh tiệm tiếu,
Đa tình khước bị vô tình nào.”

Tử Phiêu ngả người dựa vào lan can, ngắm nhìn phong cảnh Giang Nam thơ mộng đang vào thu, trong miệng bất giác ngâm nga.

“ Có cảnh đẹp cùng thơ hay trợ hứng, tại sao chủ nhân vẫn cứ thờ dài?”, nữ tử xinh đẹp ngồi bên Tử Phiêu cẩn thận lấy một khối bánh hoa quế, ôn nhu đưa vào miệng hần, khẽ khàng hỏi.

“Đình nhân, người nói xem lý do chúng ta lại rảnh rồi đến Giang Nam du ngoạn là gì?”

“Không phải Thái...Lão thái thái muốn chủ nhân được thư giãn sao? Lão nhân gia nói chủ nhân làm việc quá vất vả, không tốt cho sức khỏe nên muốn ngài đến Giang Nam để tán tâm a”, Đình nhân nói xong, đem chén trà hảo hạng vừa được pha bằng nước lấy từ Long Tỉnh Tây Hồ thổi thổi, cung kính đưa cho Tử Phiêu.

" Phải không?" Tử Phiêu tiếp nhận chén trà, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Chưởng quầy nói, đây là thuốc ngài cần”, một thanh âm trong veo truyền tới tai Tử Phiêu.

Tử Phiêu quay đầu lại, không khỏi ngây người, thật là một vị tuyệt đại giai nhân!. Mày cong như trăng non đầu tháng, mắt phượng lấp lánh

hàm chứa bảy phần xuân sắc, nước da trắng hồng, mịn màng như bảo ngọc, còn có đôi môi hàm tiếu đỏ tươi, ẩn ẩn có thể thấy được hàm răng ngà cùng hơi thở thơm ngát như lan, còn có thân hình mềm mại tựa dương liễu, làm cho người ta nhìn thấy chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng mà nâng niu sủng ái.

“Không ngờ rằng Giang Nam lại có người đẹp đến vậy”, Tử Phiêu hôm nay nhìn thấy, mới biết được từ “Tuyệt đại giai nhân” chỉ để dành riêng cho người này, so với nàng, hậu cung ba ngàn đều ảm đạm thất sắc. Nếu nhất định phải tìm ra người có thể cùng sánh ngang, nhìn khắp thiên hạ, sợ rằng chỉ có duy nhất Tử Phiêu mà thôi.

Nữ tử mỹ lệ là vậy, không biết lúc mây mưa sẽ phong tình thế nào?!. Tử Phiêu hứng thú nghĩ thầm: Xem ra lần này xuống Giang Nam cũng không quá nhàm chán.

“Cô nương, xin dừng bước”, Tử Phiêu chạy xuống tầng dưới trà lâu, đuổi theo tới ngoài đường lớn, giơ tay ngăn lại mỹ nhân đang vội đi.

Ti Thanh Vũ chậm rãi ngừng đầu, tựa hồ cũng không tức giận bởi hành vi đường đột kia, mang theo ý cười nhìn thẳng vào người trước mặt. Nhưng ngay khi nhìn thấy người kia một khắc, nàng sững người, trên đời thật sự có nam nhân tuấn mỹ đến thế sao?

Mày kiếm mắt sáng, ánh mắt trầm tĩnh mà thâm thúy như vũ trụ, mũi cao thẳng, miệng mỏng tinh tế, phảng phất như có như không một vẻ phong lưu đầy khiêu khích. Dáng người thon dài, ngọc thụ lâm phong, phối hợp với khuôn mặt hoàn mỹ kia, khiến cho bảy phần anh khí lại có thêm ba phần yêu mị.

“Xin hỏi vị công tử này có việc gì?”, Ti Thanh Vũ phát hiện mình đang ngơ ngẩn, lập tức đổi thành vẻ tươi cười bình thường, hỏi.

“Tại hạ Tử Phiêu, xin được hỏi phương danh cô nương”, Tử Phiêu thấy giai nhân đáp lại lời mình nói, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Tiểu nữ cùng Tử công tử chỉ như bình thủy tương phùng [*bèo nước gặp nhau*], danh hào vốn là vật ngoại thân, công tử chớ bận tâm”.

Không muốn nói tên cho ta? Hay đây. Tử Phiêu cười cười: “Nếu không biết phương danh cô nương, không biết tại hạ nên xưng hô thế nào cho phải?”

Ti Thanh Vũ cũng cười cười: “Thời gian không còn sớm, tiểu nữ phải về. Nếu có duyên gặp lại, tiểu nữ nhất định nói cho công tử biết tục danh”.

Nói xong, Ti Thanh Vũ tránh khỏi Tử Phiêu, dần dần biến mất ở trong đám người.

“Thật sự là thú vị”, nhìn theo bóng người rời đi, Tử Phiêu lẩm bẩm nói.

“Chủ nhân, ngài đi đâu vậy?”, Tử Phiêu vừa bước chân vào phòng nghỉ, liền thấy Đình nhân lo lắng hỏi.

“Đi dạo loanh quanh thôi”, Tử Phiêu tùy tiện nói một câu, ngồi xuống bên bàn, “Đình nhân”.

“Chủ nhân có gì phân phó?”

“Rót rượu”.

“Vâng”, Đình nhân bung lên bình rượu, rót đầy một ly, đưa tới cho Tử Phiêu.

Ai ngờ Tử Phiêu không những nhận rượu mà lại bắt lấy bàn tay nõn nà của Đình nhân, kéo mạnh một cái, Đình nhân ngã bổ nhào vào trong lòng ngực hắn.

“A --- ưm...”, Đình nhân còn không rõ sự việc, miệng đã bị người dân chặt, vị rượu cay theo môi Tử Phiêu rơi vào miệng nàng, mãnh liệt xông lên tận óc. Đình nhân cảm giác mình bị người ôm lấy, đặt ở trên giường, xiêm áo đã bị một đôi tay quen thuộc chậm rãi cởi bỏ.

“Ưm...”, môi đã được buông tha nhưng trước ngực lại bị điên cuồng tiến công.

“A!....Hoàng thượng.....Thần thiếp....a !”, Đình nhân bắt đầu vong tình rên rỉ.

“Tiếp dư của trẫm vẫn là phong cảnh vô hạn”, Tử Phiêu cắn nhẹ vào tai Đình Tiệp dư, “Nói cho trẫm, nàng muốn hay không nào?”

“Ưm”, Đình Tiệp dư nhích người quán sát vào thân thể Tử Phiêu, “Thần thiếp rất muốn”.

“Ngoan, trẫm đến thỏa mãn ngươi”.

.....

Thái dương đã ngả về tây, ráng chiều nhuộm đỏ cả chân trời.

Ti Thanh Vũ sờ hai má mình, thật nóng quá!

Hiện tại nhất định là hồng rực đi? May mà sắp hoàng hôn, bằng không nhất định đã bị người nhìn thấu.

Tưởng tượng lại chuyện vừa rồi, khuôn mặt Ti Thanh Vũ liền hiện ra ngọt ngào tươi cười.

Lần đầu tiên gặp một người đem lại cảm giác như vậy, mặt sẽ biến hồng, trái tim sẽ đập nhanh, tưởng tượng đến hân, ngực sẽ thật ấm áp. Loại cảm giác này... Ti Thanh Vũ ngượng ngùng cười, có lẽ mình đã thích vị Tử công tử kia rồi.

Cuồng nhiệt qua đi, Đình Tiệp dư bắt đầu ngủ thật say.

Vì cái gì lại như vậy? Tử Phiêu hỏi chính mình, Đình Tiệp dư không phải phi tử sủng ái nhất của mình sao? Vì cái gì khi cùng nàng ân ái lại luôn nhớ tới thân ảnh nữ tử kia, nhớ tới nàng ánh mắt, nụ cười, giống như...bị ma ám vậy.

Tử Phiêu đắp lại chăn cho Đình Tiệp Dư, xuống giường, mặc quần áo, đi đến giữa hoa viên.

Ánh trăng như dát bạc, phủ lên thân hình gầy yếu của Tử Phiêu.

Đúng vậy, thân hình gầy yếu. Thân thể Tử Phiêu cùng với hoàng đế các triều đại trước không giống nhau. Tuyệt đối không giống! Đúng vậy! Tử Phiêu là một nữ nhân !

Thái thượng hoàng vốn thích nam sắc, chỉ từng sủng hạnh một vị phi tử, đó là đương kim thái hậu. Và Thái hậu chỉ sinh hạ được một tiểu công chúa.

Nước không thể một ngày không vua, còn Thái thượng hoàng chỉ mãi đắm chìm nam sắc, kiên quyết không sủng hạnh phi tử nữa. Cho nên Tử Phiêu trở thành giọt máu duy nhất của hoàng gia, và bị nuôi dưỡng dưới thân phận là hoàng tử.

Tử Phiêu trưởng thành, lên ngôi kế nghiệp.

Nhưng trước đó không lâu, Thái hậu mang thai với Thụ Thân Vương. Đứa trẻ sinh ra là một bé trai !.

Đây là huyết mạch chính thống của hoàng thất. Có đứa bé này, sẽ không cần Tử Phiêu làm hoàng đế nữa.

Tử Phiêu oán hận, hai bàn tay nắm chặt lại trắng bệch.

Nàng không phải không bỏ được vương vị, cũng không phải không quên được danh lợi!. Nàng chỉ hận! Nàng hận hoàng gia vô tình! Nàng hận phụ hoàng, hận mẫu hậu! Rõ ràng không thương nhau, vì sao còn phải sinh hạ nàng? Từ khi mới lọt lòng nàng đã bị đặt bàn cờ của quyền lực, phải che giấu chính mình, ngay phải trở thành một con người khác.

Tuổi thơ của nàng là những tháng ngày phải tự vật lộn trong khoảng trống tối tăm, u ám của linh hồn. Mười mấy năm qua, nàng một mực nghe lời bọn họ. Nàng mạo hiểm cả mạng sống, trở thành hoàng đế, cũng vì bọn họ. Mà hiện tại thì sao? Khi nàng không còn tác dụng, họ sẵn sàng đá văng nàng ra! So với con chó cũng không bằng....

“Tử công tử, ngươi sao vậy?”, một giọng nói quan tâm vang lên.

Tử Phiêu ngẩng đầu, nhìn đến chính là tuyệt đại giai nhân đã gặp hôm nay.

“A, Tử công tử, ngươi khóc?”, Ti Thanh Vũ vội vàng lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng chấm nước mắt Tử Phiêu.

“Đừng động vào ta!”, tâm tình hiện tại đã xấu, huống chi lại còn bị nàng nhìn thấy bộ dáng rơi lệ yếu đuối, Tử Phiêu kêu lên, cầm tay Ti Thanh Vũ hất ra.

“Nha!”, bị Tử Phiêu kéo ra rồi Ti Thanh Vũ mới phát hiện, trên tay nàng tràn đầy máu tươi.

“Tử công tử, tay của ngươi bị...”

“Ta bảo ngươi đừng có động vào ta!!!”, Tử Phiêu gầm lên.

“Bốp ~!”, một cái tát giáng lên mặt, Tử Phiêu nhất thời sững sốt.

“Bình tĩnh lại chưa?”, Ti Thanh Vũ ôn nhu hỏi, tựa hồ thương xót Tử Phiêu.

“Bình tĩnh rồi thì đi theo ta”, Ti Thanh Vũ cũng không quay đầu lại, bước chân đi, được hai bước, quay đầu lại gọi: “Người đi nhanh lên!”.

“Hả? A !”, lúc này Tử Phiêu mới phản ứng lại, rất nhanh đuổi kịp Ti Thanh Vũ.

Dọc đường đi, nhìn bóng lưng Ti Thanh Vũ, Tử Phiêu nghĩ thầm: nữ nhân này, ngoài dung nhan khuynh quốc khuynh thành, tựa hồ còn rất nhiều điều bí ẩn.

“Nơi này là ...?”, Tử Phiêu cùng Ti Thanh Vũ đi vào một căn phòng.

“Ti Thanh Vũ”.

“A?!”

“Đó là tên của ta!”, Ti Thanh Vũ lúng búng, “Người không phải đã nói lần sau nếu còn gặp lại, ta sẽ nói cho người biết tên còn gì?”.

Hóa ra nàng muốn nói cho ta biết tên của mình nên mới đến tìm ta. Tử Phiêu trong lòng mừng rỡ.

“Ta nhớ rõ là chính người nói lần sau gặp mặt người sẽ nói cho ta”.

“Người...”, Ti Thanh Vũ bị Tử Phiêu nói được, trên mặt nổi lên mây đỏ.

“Nói lung tung! Đưa tay bị thương kia cho ta!”

“Phải. Phải”, Tử Phiêu ngoan ngoãn chìa tay ra, lí nhí kêu: “ sao mà hung dữ”.

“Người nói cái gì?”, Ti Thanh Vũ hất mặt lên, nhìn chăm chăm Tử

Phiêu.

“Không có gì, không có gì”, Tử Phiêu vội vàng cười cầu hòa, thật không hiểu công phu hoa ngôn xảo ngữ bình thường chạy chỗ nào rồi, xem ra bây giờ trầm thật sự gặp phải khắc tinh.

Nhìn Ti Thanh Vũ đang cẩn thận băng bó vết thương của mình, Tử Phiêu đột nhiên cười vui vẻ.

“Làm sao vậy?”, Ti Thanh Vũ ngẩng đầu hỏi.

“Ngươi yêu ta rồi!”, Tử Phiêu cười rạng rỡ tiến sát mặt nàng hỏi.

“Ta...ta....không phải !!!”, Ti Thanh Vũ cực kỳ giống một tiểu hồ ly bị nắm được cái đuôi, rụt tay khỏi bàn tay của Tử Phiêu, mặt đỏ như.

“Ai....đau đau đau !!!”

“A! Thực xin lỗi!”, Ti Thanh Vũ vội giải thích, tự nhiên nắm lấy tay Tử Phiêu. Lúc này bàn tay bị thương của Tử Phiêu tựa hồ không sao cả, nhẹ nhàng lôi kéo, đem Ti Thanh Vũ ôm trọn vào lòng ngực.

“Ngươi...ngươi gạt người!”.

“Đâu có”, Tử Phiêu vẻ mặt ủy khuất nói, “Khi ta nhìn thấy ngươi rời khỏi tay ta, trái tim ta thật sự rất đau”.

“Cút ngay! Ngươi chỉ giỏi lừa gạt!”

“Thế cũng tốt, nếu không gạt ngươi, sao ngươi chịu ngoan ngoãn cho ta ôm a!”, Tử Phiêu càng làm càn, “Đến đến, hôn một cái thôi”.

“Không cần! Ô...ô....”.....

Ngay khi Ti Thanh Vũ tưởng chừng ngộp thở, Tử Phiêu mới miễn cưỡng buông tha đôi môi nàng. Say đắm nhìn mỹ nhân như nai con run rẩy trong lòng, Tử Phiêu thì thào: “Thanh Vũ của trẫm thật đáng yêu”.

Ti Thanh Vũ đột nhiên cứng ngắc.

“Tử Phiêu, ngươi vừa mới nói....trẫm?!”

Trẫm mặc.

Thật lâu trẫm mặc.

Đáp án đã rõ ràng.

“Ngươi có muốn nghe....một câu chuyện xưa không?”, Tử Phiêu mở miệng, giọng nói xa xăm.

“Được”, Ti Thanh Vũ cũng hiểu, đây là cơ hội duy nhất của bọn họ.

.....

.....

.....

.....

“Đó là ta, con rồi ngu ngốc nhất trên đời, cũng là hoàng đế.... “đặc biệt” nhất đi”, Tử Phiêu cười khổ tự giễu.

“Không, ngươi là hoàng đế vĩ đại nhất”, Ti Thanh Vũ nói, “Khi lão hoàng đế còn tại vị, luôn tăng thuế khoán, dù có thiên tai cơ khổ cũng không giảm. Từ khi ngươi đăng cơ đến nay đã bảy năm, dân chúng được sống những ngày an lành hơn rất nhiều, không chỉ giảm thuế mà còn bỏ trợ cho người nghèo, ngươi thật sự là một hoàng đế tốt”.

“Cám ơn”, lần đầu tiên được người khen ngợi như vậy, Tử Phiêu có điểm không được tự nhiên.

“Nhưng là, ta thực xin lỗi”, Ti Thanh Vũ ngẩng đầu, dùng cặp mắt sáng như sao khuê nhìn Tử Phiêu.

“Người có hậu cung ba ngàn giai lệ, thiếu ta một người cũng không sao cả”.

“Không, không cần! Trẫm chỉ muốn người!”, Tử Phiêu nhanh giữ lấy hai tay Thanh Vũ.

“Tam cung lục viện của trẫm cũng không sánh được một phần ngàn của người”.

“Từ xưa tới nay, có mấy phi tần tránh được vận mệnh thê lương, má hồng chưa phai
tình đã đoạn đầu.”

“Trẫm sẽ không !”

.....

“Bất hận thử hoa phi tận,
Hận tây viên,
Lạc hồng nan chuế,
Hiếu lai vũ quá,
Di tung hà tại..”

*[Không giận hoa này bay hết/ Giận vườn tây/Cánh hồng rụng không tài
chấp lại được/Sáng ra mưa dớt/Dấu vết còn đâu] (Thủy long ngâm – Tô
Đông Pha)*

Dứt lời, một giọt lệ chậm rãi lăn trên gò má Ti Thanh Vũ, “ Hồng nhan
cũng phải già, tâm khi đó sẽ vỡ. Thịnh Hoang thượng đại phát từ bi,
buông tha cho ta”.

.....

“Chẳng lẽ, cho tới bây giờ, người chưa từng yêu trẫm?”

“Ta chưa bao giờ yêu Hoàng thượng, chưa bao giờ. Nhưng ta đã yêu một người tên Tử Phiêu, nhất kiến chung tình, nhưng Tử Phiêu đã muốn biến thành Hoàng thượng, không còn là Tử Phiêu ta đã biết”.

“Sao ngươi lại ngốc như vậy?”, Tử Phiêu thiếu chút nữa tức ngất, “Nếu ngươi thực yêu, thực yêu Tử Phiêu, ngươi hãy yêu cả Tử Phiêu hoàng đế. Nếu ngươi thực yêu, thực yêu Tử Phiêu, ngươi nên tin tưởng Tử Phiêu của ngươi. Nếu ngươi thực yêu, thực yêu Tử Phiêu, vậy đừng khóc nữa, mau đem tay của Tử Phiêu mà ngươi yêu thương băng bó lại đi, ta sắp đau chết rồi”.

Một tháng sau, Từ Trữ Cung.

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Hoàng nhi cấp mẫu hậu thỉnh an”.

“Hoàng nhi mau đứng lên. Hoàng nhi, mỹ nhân này là ai vậy? Sao ngươi không giới thiệu với mẫu hậu một chút?”

“A, thiếu chút nữa quên”, Tử Phiêu một tay ôm chầm Ti Thanh Vũ bên cạnh.

“Mẫu hậu, nàng là Thanh Quý phi của nhi thần, nhi thần lần này đặc biệt đến báo với mẫu hậu, Thanh Quý phi đã hoài long chủng. Nhi thần chuẩn bị lập Thanh Quý Phi làm Hậu, đứa nhỏ trong bụng nàng đã được thái y chẩn mạch là con trai. Nhi thần sẽ đợi lúc đứa nhỏ sinh ra liền lập hẳn làm Thái tử. Không biết ý Mẫu hậu thế nào?”

“Lớn mật! Ngươi trong mắt có còn ta Mẫu hậu này không? Thái tử không phải đã có sao?! Mà người đề lập làm Hoàng hậu ta đã sớm tuyên cho ngươi rồi!”.

“Trong mắt ta đương nhiên có mẫu hậu, chính là mẫu hậu, trong mắt người cho tới bây giờ chưa từng có ta!. Ta nhớ rõ, từ xưa tới nay đều do Hoàng đế thân tuyển Hoàng hậu, từ lúc này lại do Thái hậu làm chủ?. Lập Thái tử? Trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng Thanh Quý phi, ta chưa có đứa con nào khác. Mẫu hậu đã quá nóng vội rồi. Người yên tâm, đợi chín tháng nữa, ta sẽ cho người được ôm cháu”.

“Tử Phiêu!”, Thái hậu vỗ bàn đứng lên: “Người không cần cần rồi! Người cần bản không có khả năng làm nữ nhân mang thai. Nếu người không biết phận, cứ trách ta không khách khí. Nếu để mọi người trong thiên hạ biết được hoàng đế chính là...., Tử Phiêu, người chỉ có chết!”.

“Mẫu hậu tựa hồ tính sai một sự kiện”, ánh mắt Tử Phiêu trở nên lạnh như băng, “Đạo làm vua, được dân tâm sẽ được thiên hạ, vô luận nam quý nữ tiện, người nghĩ dân tâm sẽ hướng về đứa con mới tròn tháng của người cùng Thư Thân Vương sao? Hơn nữa, Mẫu hậu ngàn vạn lần đừng quên, trên tay ta đã nắm giữ tất cả binh, quyền”.

Liếc nhìn Thái hậu mặt mày tái nhợt, miệng mấp máy không nói nên lời, Tử Phiêu hài lòng cười cười, ôm Ti Thanh Vũ, nay sắp trở thành Ti Hoàng hậu xoay người ra khỏi Từ Trữ Cung.

“Tử, người định làm trò gì?”

“Sao cơ, Thanh Quý phi của trẫm ?! A, không đúng, phải kêu là Hoàng hậu nương nương ~ ~ mới đúng !”.

“Người ít lòng vòng!. Ta hỏi người, ta khi nào thì, khi nào thì....”

“Khi nào cái gì?”, Tử Phiêu cố ý trang nghiêm.

“A A! Ta khi nào thì mang thai hả???”

“Ha ha, hóa ra Hoàng hậu nương nương nghĩ muốn giúp trăm sinh hạ đứa nhỏ a, có thể, có thể, trăm lập tức cho Hoàng hậu hài lòng”.

“Tử, đó là cái gì?”

“Là thứ rất tốt, đến đến, nhanh ăn vào”.

“Rốt cuộc là cái gì? Người có nói không thì bảo?”

“Là thứ có thể giúp hai người chúng ta sinh ra đứa nhỏ a~~”

“Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết nhắc đến.....”

“...Um...A...Tử, nhẹ một chút, a...”

Tối nay, tâm cung vẫn náo nhiệt phi phàm như mọi hôm.

----- Hoàn -----

(Bạn có thể tìm thêm nhiều truyện nữa ở Bách hợp tiểu thuyết – Tàng
Mộng Các ^^)